

Arrest

nr. 70 253 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 6 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE GROOTTE, die loco advocaat P. HEIRMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt de verzoekende partij in het huwelijk met de heer B.A., van Belgische nationaliteit. Op 22 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van een visum gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Manilla.

Op 1 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen bij arrest nummer 40 841.

Op 17 maart 2010 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van een visum gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Manilla.

Op 1 juli 2011 geeft de procureur des Konings een negatief advies betreffende het huwelijk van de verzoekende partij.

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Op 17/05/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Manilla een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van B. G., geboren op 09/10/1980, van Filippijnse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, B. A., geboren op 04/11/1949, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 18/09/2008 in de Filippijnen het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gerucht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het gekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

Een eerste aanvraag tot gezinshereniging werd door onze diensten op 01/12/2009 geweigerd na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings Gent en dit op basis van volgende elementen:

- De aanvraagster huwde in eerste instantie op 17/02/2008 met een Amerikaanse onderdaan (S.R.). Deze man overleed echter op 22/03/2008 in de Filippijnen aan een hartaanval.*
- 6 maanden na het overlijden van haar vorige echtgenoot, hertrouwt mevrouw met de heer B..*
- Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 31 jaar tussen de beide echtgenoten.*
- Mevrouw leerde haar echtgenoot kennen via internet (site: friendster) omstreeks juni 2007. Zij onderhield echter ook contact met andere mannen gezien zij in oktober 2007 kennis maakte met de heer S., haar eerste echtgenoot. Ook deze man bleek 31 jaar ouder. Mevrouw verklaart dat ze hem boven de heer B. verkoos aangezien ze goed met de heer S. kon praten en zij hem leuk vond. De heer B. is niet zo een prater.*
- Na het overlijden van haar Amerikaanse echtgenoot begon mevrouw in mei 2008 dan een “relatie” via internet met de heer B..*
- Op 08/09/2008 kwam de heer B. voor de eerste maal aan in de Filippijnen waar hij vervolgens 10 dagen later met mevrouw huwde*
- Volgens aanvraagster beheerst haar echtgenoot de Engelse taal goed. Volgens haar zou de man ook vele contacten hebben gehad via internet met andere vrouwen.*
- Mevrouw verklaart verder dat haar echtgenoot werkloos is en hij problemen heeft met de gezondheid.*
- Er werden enkel een burgerlijk huwelijk gehouden, geen religieus huwelijk hoewel dit belangrijk is in de Filippijnen.*
- Geen van beide families was aanwezig op het huwelijk.*

Mevrouw wekt tijdens het interview de indruk meer begaan te zijn met de financiële voordelen van het huwelijk.

Tegen deze beslissing tekenden betrokkenen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, echter oordeelde deze in zijn arrest van 25/03/2010 dat het beroep ongegrond was.

Betrokkenen dienen aldus een nieuwe visumaanvraag in. Enig nieuw element is een kopie van het paspoort van de man waaruit blijkt dat deze in totaal 3 reizen naar de Filippijnen heeft gemaakt, met name voor het huwelijk, vervolgens eind 2008 en vervolgens in juli 2009. Het is onduidelijk of de man zijn echtgenote in 2010 bezocht.

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/01/2011 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Gent met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk.

Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het gebleken dat de heer de twijfels omtrent het huwelijk niet heeft ontkracht. Daarenboven is de heer B. sinds 2009 niet meer naar de Filippijnen geweest.

Het parket begrijpt en deelt dan ook de twijfels omtrent het huwelijk.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van een visum gezinshereniging.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. Met de bestreden beslissing schendt verweerster de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Inderdaad is sprake van een kennelijke wanverhouding tussen motieven en het dispositief van de bestreden beslissing.

2. Overeenkomstig art. 27 WIPR beschikt verweerster over de bevoegdheid om een buitenlandse authentieke akte, in casu huwelijksakte, al dan niet te erkennen zonder dat enig procedure naar de rechtsgeldigheid ervan dient gevoerd. In casu kan de verweerster evenwel niet om het gegeven dat de Belgische administratie, meer specifiek de gemeente Aalter, de buitenlandse authentieke akte erkend heeft. Vanwege de gemeente Aalter heeft er nooit een weigering tot erkenning van het huwelijk plaatsgevonden. Van enig verdacht huwelijk is er dan ook geen sprake.

Conform art. 146bis B.W. mag verweerster enkel besluiten dat er geen huwelijk is wanneer ondanks de formele toestemmingen tot het huwelijk uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde.

3. Verweerster verwerpt o.g.v. voornoemde artikelen het rechtsgeldige bestaan van het huwelijk van verzoekster met de heer B. Daartoe dient zij echter op voldoende overtuigende wijze aan te tonen dat het huwelijk van verzoekster geenszins gericht is op het tot stand brengen van een levensgemeenschap.

Verweerster mag deze bewijslast niet - expliciet noch impliciet - omkeren en oordelen dat aangezien geen gegevens voor handen zouden zijn waaruit blijkt dat het huwelijk het creëren een gemeenschappelijke gezinscel beoogt. Evenmin volstaat het te bewijzen dat naast de intentie een levensgemeenschap tot stand te brengen een verblijfsvoordeel beoogt wordt.

De wet is klaar en duidelijk wat dit punt betreft: enkel en alleen het totale ontbreken van de wil om een levensgemeenschap tot stand te brengen volstaat om het huwelijk niet te erkennen.

Verweerster meent in de bestreden beslissing dat in casu geen intentie tot het oprichten van een gezinscel voor handen is om volgende redenen:

- verzoekster was in eerste instantie met een Amerikaanse onderdaan gehuwd op 14/02/2008, dewelke overleed op 22/03/2008;
- verzoekster is 6 maanden na het overlijden gehuwd met de heer B.;
- er is een leeftijdsverschil van 31 jaar tussen verzoekster en de heer B.;
- verzoekster ontmoette haar echtgenoot via een internetcontactsite in juni 2007, doch onderhield ook contact met andere mannen, waaronder wijlen de heer Smith, die zij leerde kennen in oktober 2007, eveneens via dezelfde internetcontactsite.
- na het overlijden van de heer S. begon verzoekster in mei 2008 een 'relatie' (sic) via internet met de heer B.;
- op 8/09/2008 kwam de heer B. voor de eerste keer aan in de Filippijnen en huwde hij 10 dagen later met verzoekster;
- volgens verzoekster spreekt de heer B. goed Engels, en zou hij via internet vele contacten hebben gehad met andere vrouwen;
- verzoekster zou verklaard hebben dat de heer B. werkloos is en problemen heeft met de gezondheid;
- er werd enkel een burgerlijk gehouden, geen religieus, hoewel dit in de Filippijnen belangrijk zou zijn;
- geen van beide families was aanwezig op het huwelijk;
- ten slotte zou een onderzoek van het parket van de procureur des Konings te Gent hebben uitgewezen dat voldoende elementen aanwezig waren om te oordelen dat het huwelijk werd afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning en dat dus sprake was van een schijnhuwelijk.

4. Verzoekster heeft de eer op te werpen, dat hoewel het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt de feitelementen van het dossier in concreto te beoordelen en aldus haar beslissing in de plaats van de verweerster te stellen, zij niettemin voortspruitend uit haar (weliswaar marginale) toetsingsbevoegdheid kan nagaan of de beoordelende ambtenaar niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat in casu de motivering van verweerster in kennelijke disproportie is met het dispositief van de bestreden beslissing en dat op deze grond de annulatie van de bestreden beslissing zich opdringt. Zij beroept zich op hiernavolgende redenen:

5. Vooreerst dient verweerster in het kader van haar onderzoek naar het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk van verzoekster zorgvuldig tewerk te gaan. Zij dient daarbij effectief na te gaan wat de werkelijke beweegreden was, die heeft aanleiding gegeven tot het huwelijk.

In casu blijkt dat verweerster haar argumenten put uit enerzijds de ondervraging van verzoekster en zich anderzijds beperkt tot een loutere verwijzing naar het besluit van het parket van de procureur des Konings te Gent, dat een afzonderlijk onderzoek heeft gevoerd.

6. Verzoekster merkt op dat geen enkel element uit dit laatste onderzoek daadwerkelijk werd overgenomen in de bestreden beslissing. In die zin meent verzoekster dat verweerster het onderzoek van de procureur als een louter accessoir element heeft aangevoerd in de globale argumentering.

Uit de loutere vermelding dat het parket tot een negatief advies kwam, blijkt echter - althans voor verzoekster - generlei om welke reden sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Evenmin bewijst dit gegeven in se geenszins dat het huwelijk van verzoekster met de heer B. niet zou zijn gericht op het tot stand brengen van een levensgemeenschap.

Verzoekster besluit dan ook dat de loutere verwijzing naar het besluit van de procureur geen doorslag kan geven om te besluiten tot het niet-erkennen van het huwelijk van verzoekster.

Dat de gemeente Aalter op heden het huwelijk van verzoekster met de heer B. erkend heeft ontsnapt blijkbaar aan de aandacht van de verweerster. Nochtans is dit hét doorslaggevend element bij de beoordeling van het huwelijksdossier van de verzoekster.

7. Vervolgens heeft verzoekster de eer erop te wijzen, dat verweerster niét op zorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij het vergaren van bewijsmateriaal teneinde een correct onderzoek naar de intentie van huwelijk op te voeren.

Verzoekster werd immers als enige ondervraagd door de verweerster. Haar echtgenoot, de heer Armand B., dient toch evenzeer te worden gehoord, wil men een volledig en objectief beeld verkrijgen over de intentie van partijen en meer specifiek in hoeverre zij elkaar daadwerkelijk kennen? Veelal vallen schijnhuwelijken net door de mand wanneer men vaststelt dat partijen elkaar totaal niét kennen.

Welnu, in casu zou uit dergelijke ondervraging van de heer B. I gebleken zijn, dat partijen elkaar zeer goed kennen. Zij hebben ontelbare telefoongesprekken, e-mails en chatsessies gevoerd, alsook hebben zij elkaar voorafgaand hun huwelijk 10 dagen samen doorgebracht, hetgeen toch een zekere 'proefperiode' aantoont inzake het samen willen zijn met de ander.

Uit niets blijkt dat er voor de afreis naar de Filippijnen huwelijksplannen waren opgemaakt, die louter en alleen een verblijfsvoordeel beoogden.

Kortom besluit verzoekster dat een schending van de zorgvuldigheidsplicht is gebeurd bij het voeren van het onderzoek, die aanleiding geeft tot vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Naast voornoemde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster verder uiteen dat ook het redelijkheidsbeginsel en in het bijzonder de materiële motiveringsplicht zijn geschonden. Verzoekster heeft supra de elementen aangevoerd, dewelke verweerster heeft weerhouden ten bewijze van het bestaan van een intentie om een louter verblijfsvoordeel te creëren aan de hand van het huwelijk. Eveneens heeft verzoekster supra uiteengezet dat het aan verweerster toekomt te bewijzen dat het huwelijk op geen enkele wijze een gemeenschappelijke gezinscel beoogde. Verzoekster meent dat de door verweerster weerhouden elementen *niét* volstaan voor deze bewijslast. Er blijkt immers uit geen enkel aangevoerd gegeven - laat staan kennelijk - dat het huwelijk een verblijfsvoordeel beoogde.

9. Zo betwist verweerster *niét* dat verzoekster de heer B. reeds in 2007 heeft leren kennen via internet. Evenmin betwist verweerster dat verzoekster en de heer B. uitstekend kunnen communiceren: beiden spreken vlot Engels. Daarentegen tracht zij haar wantrouwen nopens het huwelijk te enten op het feit dat verzoekster in het voorjaar van 2008 gehuwd was met een andere man, en reeds enkele maanden na diens overlijden een relatie aanknoopte met de heer B.. Verweerster impliceert m.a.w. dat verzoekster de heer B. als een 'surrogaatechtgenoot' heeft gehuwd. Nochtans kan verweerster *niét* betwisten dat ondanks het huwelijk met de heer Robert Smith, verzoekster contact had met de heer B.. Zij kende deze quasi anderhalfjaar alvorens zij hem huwde. Evenmin kan verweerster argwaan pogen te zaaien waar verzoekster reeds enkele maanden na het overlijden van de heer S. een relatie aanknoopte met de heer B.: één en ander toont net aan dat verzoekster een zeer goede band had met de heer B., die haar steunde in het verwerken van het overlijden van wijlen de heer S.. Kortom: uit geen enkel van voormelde gegevens is ook maar enigszins gebleken dat partijen elkaar *niét* kenden en een huwelijk zouden hebben gearrangeerd om verblijfsredenen. Wel integendeel: één en ander toont manifest het tegendeel aan.

10. Ten slotte overtuigt ook het argument dat enkel een burgerlijk huwelijk zonder aanwezigheid van één der families aanwezig was niet om te besluiten dat sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. De intentie tot het vormen van een levensgemeenschap, dient enkel te rusten in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot. Op welke wijze (burgerlijk en al dan niet religieus) zij deze levensgemeenschap tot stand brengen, alsook in hoeverre zij dit al dan niet met hun familie vieren (voor zover dit financieel voor de betrokken families mogelijk is) ligt volledig in de keuzevrijheid van partijen. Verweerster mag daaruit niet zonder meer besluiten dat wel sprake *moét* zijn van een schijnhuwelijk wanneer het niet op een conventionele wijze gebeurt.

11. Verzoekster besluit dan ook dat geen enkele van de door verweerster aangevoerde elementen, noch deze allen samen, op voldoende wijze aantonen dat partijen géén levensgemeenschap beoogd hebben met hun huwelijk. Verzoekster is van oordeel dat er een manifeste discrepantie bestaat tussen al deze 'argumenten' van de verweerster en haar beslissing, nu de motieven immers allesbehalve overtuigend te zijn om te besluiten tot het bestaan van een schijnhuwelijk. Verzoekster meent dat deze discrepantie als dusdanig kennelijk onredelijk is, zodat zij besluit tot een schending van de materiële motiveringsplicht alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters kritiek juridische grondslag mist. Immers, zoals in de beslissing dd. 15.07.2011 duidelijk wordt vermeld, dient bij de beoordeling van een buitenlandse akte gehandeld te worden overeenkomstig de bepalingen van het wetboek van internationaal privaatrecht. Desbetreffend laat verwerende partij, met verwijzing naar de motieven van de beslissing, gelden dat art. 27 § 1 van het Wetboek IPR stipuleert dat:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Zelfs indien het huwelijk door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand zou zijn overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand, doet dit niets af aan de bevoegdheid van de Belgische Staat (meer specifiek de Dienst Vreemdelingenzaken) om het huwelijk niet te erkennen

"Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar

van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen en de omstandigheid dat de Somalische ambassade te Damascus de huwelijksakte heeft erkend, er niet aan in de weg dat verwerende partij, binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert"

(R.v.V. 9 juni 2009, nr. 28.477, paragraaf 3.6; alsook R.v.V. 11 april 2008, nr. 9.838; RvV 16 oktober 2007, nr. 2.667, paragraaf 3.3.4)

"Artikel 27 WIPR voorziet in de mogelijkheid voor elke Belgische overheid om een buitenlandse authentieke akte niet te erkennen wanneer deze niet voldoet aan de geldigheidsvereisten rekening houdend met de artikelen 18 en/of 21 WIPR. Als administratieve overheidsinstelling kan de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer zij oordeelt dat artikel 27, 1° WIPR van toepassing is, de geldigheid van een buitenlands huwelijk marginaal toetsen voorafgaand aan de beslissing om een visum af te leveren. Het karakter van de openbare orde van de bepalingen van de vreemdelingenwet - in het bijzonder artikel 40 vreemdelingenwet - levert een afdoende grond tot weigering van erkenning van de huwelijksakte en toekenning van het visum, conform artikel 21 WIPR. Het feit dat de akte werd erkend door de burgerlijke stand van een gemeente doet niets af aan de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Er is dan ook geen schending van het recht op huwen, nu de ingeroepen bepalingen enkel het werkelijk huwelijk beogen te beschermen, doch niet het schijnhuwelijk. " (Antwerpen (3e k.) nr. 2008/AR/2692, 30 juni 2009 T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 1,28)

Verzoekster kritiek kan aldus niet worden aangenomen.

In tweede instantie meent verzoekster dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte heeft besloten dat het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

De verwerende partij laat volledigheidshalve gelden dat art. 46 Wetboek IPR bepaalt dat:

"de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft en art. 146 bis B.W. stipuleert dat:

"er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

Verder laat de verwerende partij ten overvloede nog gelden dat in art. 18 van het Wetboek EPR wordt bepaald dat:

"Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."

En in art. 21 van het Wetboek IPR daarenboven wordt gesteld dat:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast. "

Het voorliggende huwelijk is inderdaad strijdig met de openbare orde.

In zoverre verzoekster meent dat artikel 146bis BW foutief werd toegepast, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om deze kritiek te beoordelen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid "het artikel 146bis van het BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag", moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. Salmon, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknót wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C. 06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges

voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk. (R.v.V. nr. 39.684 van 2.3.2010)

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek op de motieven van de bestreden beslissing laat de van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verder laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd werd:

"Op 17/05/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in Manilla een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van mevrouw B. ., geboren op 09/10/1980, van Filipijnse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, B. A., geboren op 02/11/1949, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 18/09/2008 in de Filipijnen het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

Een eerste aanvraag tot gezinshereniging werd door onze diensten op 01/12/2009 geweigerd na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Gent en dit op basis van volgende elementen:

- De aanvragester huwde in eerste instantie op 14/02/2008 met een Amerikaanse onderdaan (S. R.). Deze man overleed echter op 22/03/2008 in de Filipijnen aan een hartaanval.
- 6 maanden na het overlijden van haar vorige echtgenoot, hertrouwt mevrouw met de heer B.I.
- Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 31 jaar tussen de beide echtgenoten.
- Mevrouw leerde haar echtgenoot kennen via internet (site: vriendster) omstreeks juni 2007. Zij onderhield echter ook contact met andere mannen gezien zij in oktober 2007 kennis maakte met de heer S., haar eerste echtgenoot. Ook deze man bleek 31 jaar ouder. Mevrouw verklaart dat ze hem boven de heer B. verkoos aangezien ze goed met de heer S. kon praten en zij hem leuk vond. De heer B. is niet zo een prater.
- Na het overlijden van haar Amerikaanse echtgenoot begon mevrouw in mei 2008 dan een "relatie " via internet met de heer B.
- Op 08/09/2008 kwam de heer B. voor de eerste maal aan in de Filipijnen waar hij vervolgens 10 dagen later met mevrouw huwde.
- Volgens de aanvragester beheerst haar echtgenoot de Engelse taal goed. Volgens haar zou de man ook vele contacten hebben gehad via internet met andere vrouwen.
- Mevrouw verklaart verder dat haar echtgenoot werkloos is en hij problemen heeft met de gezondheid.
- Er werden enkel een burgerlijk huwelijk gehouden, geen religieus huwelijk hoewel dit belangrijk is in de Filipijnen.
- Geen van beide families was aanwezig op het huwelijk. Mevrouw wekt tijdens het interview de indruk meer begaan te zijn met de financiële voordelen van het huwelijk.

Tegen deze beslissing tekenende betrokkenen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, echter oordeelde deze in zijn arrest van 25/03/2010 dat het beroep ongegrond is.

Betrokkenen dienen aldus een nieuwe visumaanvraag in. Enig nieuw element is een kopie van het paspoort van de man waaruit blijkt dat deze in totaal 3 reizen naar de Filippijnen heeft gemaakt, met name voor het huwelijk, vervolgens eind 2008 en vervolgens in juli 2009. Het is onduidelijk op de man zijn echtgenote in 2010 bezocht.

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/01/2011 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Gent met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het gebleken dat de heer B. de twijfels omtrent het huwelijk niet heeft ontkracht. Daarenboven is de heer B. sinds 2009 niet meer naar de Filippijnen geweest."

Het geheel van de feitelijke elementen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, wijst er naar inzichten van verwerende partij duidelijk op dat art. 146bis BW overtreden werd door verzoekster, nu uit het geheel van de feitelijke omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Gelet op de concrete elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, inbegrepen het advies van de Belgische Ambassade te Manilla en de beide negatieve adviezen van de Procureur des Konings te Gent heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op 01.12.2009 terecht beslist dat het huwelijk van verzoekster in België niet kon worden erkend, en dan ook geen recht op gezinshereniging opent, zodat de aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging geweigerd werd.

De verwerende partij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de eerste visumaanvraag reeds heeft geoordeeld dat:

2.7 De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Terwijl het enige nieuwe element bij huidige visumaanvraag een kopie is van het paspoort van de man waaruit blijkt dat deze in totaal 3 reizen naar de Filippijnen heeft gemaakt, met name voor het huwelijk, vervolgens eind 2008 en vervolgens in juli 2009.

Zoals in de bestreden beslissing werd gemotiveerd heeft de procureur des Konings bij zijn verder onderzoek vastgesteld dat de heer B. de twijfels omtrent het huwelijk niet heeft ontkracht. Daarenboven is de heer B. sinds 2009 niet meer naar de Filippijnen geweest.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat het advies dat het parket heeft gegeven naar aanleiding van het 'laatste' onderzoek werd overgenomen in de bestreden beslissing. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl verzoeksters bewering als zou zij als enige zijn gehoord, feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat ook haar echtgenoot werd gehoord. Het is dan ook naar aanleiding van dit verhoor dat het parket geadviseerd heeft dat "de heer B. de twijfels omtrent het huwelijk niet heeft ontkracht".

De beschouwingen van verzoekster kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat verzoekster kritiek uit op de feitelijke vaststellingen, en deze beschouwingen dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend (zie o.m. in het arrest RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008, nr. 1619 van 10 september 2007, nr. 1927 van 24 september 2007):

"... In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (cfr. artikel 146 bis B. W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond" (RvV nr. 6.438 dd. 29.01.2008).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Bovendien heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om geen visum gezinshereniging af te geven aan verzoekster.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de hierboven beschreven elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

In tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden heeft de gemachtigde wel degelijk zorgvuldig gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster werd immers gehoord door de Belgische ambassade en aan het parket werd gevraagd een onderzoek uit te voeren naar de oprechtheid van het huwelijk van verzoekster, waarbij onder meer haar echtgenoot verhoord werd.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in kennelijke disproportie is met het dispositief en dat zij effectief dient na te gaan wat de werkelijke beweegredenen waren die aanleiding hebben gegeven tot het huwelijk, dat in casu wordt verwezen naar enerzijds de ondervraging van de verzoekende partij en anderzijds men zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het besluit van het parket van de procureur des konings te Gent, dat geen enkel element uit dit laatste onderzoek daadwerkelijk wordt overgenomen in de bestreden beslissing en dat uit de loutere vermelding dat het parket tot een negatief advies kwam echter geenszins blijkt om welke reden sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Zij houdt voor dat haar huwelijk rechtsgeldig is en geenszins plaatsvond met het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel als doel. Zij beklemtoont dat de gemeente Aalter het huwelijk heeft erkend.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling van de aanvraag van een visum gezinshereniging in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris weigert het huwelijk te erkennen op basis van de elementen aangebracht door de ambassade te Manilla, waarbij rekening wordt gehouden met de elementen gekend ter gelegenheid van het indienen van de eerste aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging en van het negatief advies van 1 juli 2011 opgesteld door het parket van de procureur des Konings. In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de feiten aan waaruit hij afleidt dat er geen

huwelijk is omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, met name:

- *De aanvraagster huwde in eerste instantie op 17/02/2008 met een Amerikaanse onderdaan (S.R.). Deze man overleed echter op 22/03/2008 in de Filippijnen aan een hartaanval.*
- *6 maanden na het overlijden van haar vorige echtgenoot, hertrouwt mevrouw met de heer B..*
- *Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 31 jaar tussen de beide echtgenoten.*
- *Mevrouw leerde haar echtgenoot kennen via internet (site: friendster) omstreeks juni 2007. Zij onderhield echter ook contact met andere mannen gezien zij in oktober 2007 kennis maakte met de heer S., haar eerste echtgenoot. Ook deze man bleek 31 jaar ouder. Mevrouw verklaart dat ze hem boven de heer B. verkoos aangezien ze goed met de heer S. kon praten en zij hem leuk vond. De heer B. is niet zo een prater.*
- *Na het overlijden van haar Amerikaanse echtgenoot begon mevrouw in mei 2008 dan een "relatie" via internet met de heer B..*
- *Op 08/09/2008 kwam de heer B. voor de eerste maal aan in de Filippijnen waar hij vervolgens 10 dagen later met mevrouw huwde*
- *Volgens aanvraagster beheerst haar echtgenoot de Engelse taal goed. Volgens haar zou de man ook vele contacten hebben gehad via internet met andere vrouwen.*
- *Mevrouw verklaart verder dat haar echtgenoot werkloos is en hij problemen heeft met de gezondheid.*
- *Er werden enkel een burgerlijk huwelijk gehouden, geen religieus huwelijk hoewel dit belangrijk is in de Filippijnen.*
- *Geen van beide families was aanwezig op het huwelijk.*

Mevrouw wekt tijdens het interview de indruk meer begaan te zijn met de financiële voordelen van het huwelijk.

Tegen deze beslissing tekenden betrokkenen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, echter oordeelde deze in zijn arrest van 25/03/2010 dat het beroep ongegrond was.

Betrokkenen dienen aldus een nieuwe visumaanvraag in. Enig nieuw element is een kopie van het paspoort van de man waaruit blijkt dat deze in totaal 3 reizen naar de Filippijnen heeft gemaakt, met name voor het huwelijk, vervolgens eind 2008 en vervolgens in juli 2009. Het is onduidelijk of de man zijn echtgenote in 2010 bezocht."

Waar de verzoekende partij stelt dat geen enkel element uit het onderzoek van de procureur des Konings daadwerkelijk werd overgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de Raad dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij is van mening dat de weerhouden elementen niet volstaan om te bewijzen dat het huwelijk op geen enkele wijze een gemeenschappelijke gezinscel beoogde. Zij stelt verder dat uit geen enkel gegeven ook maar enigszins blijkt dat partijen elkaar niet kenden, dat zij een huwelijk zouden hebben gearrangeerd om verblijfsredenen, dat een en ander manifest het tegendeel aantoonde, en dat geen enkele van de door de verwerende partij aangevoerde elementen noch deze alle samen op voldoende wijze aantonen dat partijen geen levensgemeenschap beoogd hebben met hun huwelijk. Bovendien stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing louter gebaseerd is op verklaringen van de verzoekende partij en dat het huwelijk wel werd erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand te Aalter. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de verschillende motieven van de bestreden beslissing overloopt en ze tracht te weerleggen. Er dient op te worden gewezen dat de motieven gezamenlijk in ogenschouw moeten worden genomen aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris uit het geheel van de elementen afleidt dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover hij beschikt. De verzoekende partij is het niet eens met de beslissing maar toont nergens in concreto aan dat haar huwelijk gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De verzoekende partij beperkt haar betoog tot loutere beweringen zonder een begin van bewijs. De bestreden beslissing steunt op een onderzoek gevoerd

door het parket te Gent en op elementen aangebracht door de ambassade te Manilla. Hieruit blijkt dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid.

Het gegeven dat het huwelijk in België erkend werd, is niet kenbaar gemaakt aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing en doet niets af aan de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingen-zaken om in het kader van artikel 27 WIPR te oordelen dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’ en het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, belet zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum ‘gezinshereniging’ en van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag zij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenote de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij –, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginzelen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk *“die betrekking hebben op beide echtgenoten”* op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, Parl.St. Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie *“van minstens één van de echtgenoten”* kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Verder worden de feiten waarnaar de verwerende partij in de beslissing verwijst, niet betwist door de verzoekende partij maar worden deze op een andere wijze geïnterpreteerd. Er dient nogmaals opgemerkt te worden dat de Raad bij de beoordeling van de visumaanvraag niet in de plaats van de administratieve overheid kan optreden. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. Op basis van de aan de verwerende partij bekende feiten, die gezamenlijk in acht dienen te worden genomen en die alle werden opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing is de gemachtigde van de

staatssecretaris terecht tot het besluit gekomen dat het visum de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het enig middel ertoe leidt dat de Raad zich dient uit te spreken over het niet erkennen van het huwelijk van de verzoekende partij, stelt de Raad vooreerst dat de Raad een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen

aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het onderdeel van het enig middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt om na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 146bis van het BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag, moet worden opgemerkt dat de Raad zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door één van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij van mening is dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze is tewerkgegaan bij het vergaren van bewijsmateriaal teneinde een correct onderzoek naar de intentie van het huwelijk te voeren aangezien de verzoekende partij als enige werd ondervraagd en de heer B. evenzeer dient te worden gehoord, wil men een volledig en objectief beeld krijgen over de intentie van de partijen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Zoals reeds gesteld is de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een visum aan te vragen, te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Verder stoelt de bestreden beslissing op correcte feiten zoals ze blijken uit het administratief dossier. Bij het nemen van de bestreden beslissing beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bovendien geoordeeld dat de feitelijke gegevens die voorhanden waren in het administratief dossier op het moment van het nemen van de bestreden beslissing voldoende waren om een volledig en objectief beeld te krijgen van de intentie van de partijen en zo tot een beslissing te komen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenoot van de verzoekende partij ook werd gehoord en de procureur des Konings oordeelde dat zijn verklaring “*de twijfels omtrent het huwelijk zeker niet heeft ontkracht.*” Het gegeven dat het huwelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand te Aalter werd erkend doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dit gegeven niets afdoet aan de bevoegdheid die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft om te oordelen dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Gelet op de voorgaande

analyse heeft de gemachtigde van de staatssecretaris deze bevoegdheid niet kennelijk onredelijk uitgeoefend en ligt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in deze dan ook niet voor.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het enige middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN